

## **ПРОБЛЕМА СПІЛКУВАННЯ ЯК ДІЯЛЬНОСТІ**

*У статті розглядається спілкування як самостійний вид людської діяльності. При цьому аналізуються сутнісні характеристики, структурні компоненти, технологія мовної комунікативної діяльності.*

**Ключові слова:** діяльність, спілкування, комунікативна діяльність, мовна комунікативна діяльність.

**Постановка проблеми.** Проблема спілкування є однією з найважливіших і складних у психології. Спілкування являє собою процес взаємодії особистостей і соціальних груп, в якому передається й засвоюється соціальний досвід, відбувається зміна структури й сутності взаємодіючих суб'єктів, формується різноманітність людських індивідуальностей, здійснюється соціалізація особистості (І. О. Зимня, О. О. Леонтьєв, М. С. Каган).

**Аналіз актуальних досліджень.** Спілкування є предметом вивчення багатьох наук. Для зручності аналізу дослідники як самостійні підходи до спілкування виділяють логіко-гносеологічний, функціонально-лінгвістичний, комплексно-сполучний і загальнопсихологічний підходи (Л. П. Буєва, Н. П. Ерастов, М. С. Каган, О. О. Леонтьєв, Б. Ф. Ломів та ін.).

У логіко-гносеологічному плані спілкування розглядається як особливий вид пізнавально-практичної діяльності людей, спрямованої на адекватне відбиття дійсності, здійснюване за певних умов з певними цілями й за допомогою певних засобів (О. М. Леонтьєв, М. І. Лісіна, В. М. Соковнін).

Основним засобом спілкування є мова. Тому вивчення її змісту, форм, видів, можливостей і норм становить найважливішу проблему теорії спілкування. Ці аспекти спілкування є предметом вивчення у функціонально-лінгвістичному підході до спілкування (М. П. Єрастов, І. О. Зимня, О. О. Леонтьєв).

Психологічний аналіз спілкування починається там, де використовуються психологічні методи дослідження, а спостережувані факти фіксуються у термінах психології як науки й розглядаються в зіставленні з уже відомими психологічними закономірностями.

У практиці наукового аналізу широке розповсюдження одержали різні варіанти сполучень психологічного підходу до спілкування з підходами до нього з боку інших наук (соціології, філософії, фізіології, медицини, педагогіки та ін.). Комплексні підходи утворюють єдиний сплав або комплекс психологічних і непсихологічних концепцій (наприклад, соціально-психологічна й психолінгвістична теорії спілкування), інші залишаються звичайними сполученнями (наприклад, психофізіологічна й медико-психологічна теорія спілкування).

У кожному з цих підходів є своя специфіка, свої проблеми. Але в цілому ці підходи спираються на загальнопсихологічний аналіз спілкування як явища психічної активності. Тому подальшого психологічного вивчення потребує проблема співвідношення категорій діяльності й спілкування з загальнопсихологічної точки зору.

**Метою** даного дослідження є уточнення специфічних особливостей спілкування як мовної комунікативної діяльності в контексті категорії діяльності.

**Виклад основного матеріалу.** У психології відсутнє загальноприйняте визначення спілкування. Як правило, даються описові визначення, що вказує на основні функції або сторони спілкування. Так, Б. Д. Паригін відзначає, що спілкування – це “складний і багатогранний процес, що може виступати в той саме час і як процес взаємодії індивідів, і як інформаційний процес, і як ставлення людей одне до одного, і як процес взаємовпливу один на іншого, і як процес співпереживання й взаємного розуміння один одного” [9, с. 178].

Людське спілкування може розглядатися не тільки як акт усвідомленого, раціонально оформленого мовного обміну інформацією, але й як безпосереднього емоційного контакту між людьми. Воно різноманітне як за змістом, так і за формою прояву. Спілкування може варіюватися від високих рівнів духовного взаємопроникнення партнерів до самих згорнутих і фрагментарних контактів [11].

У процесі аналізу проблеми спілкування визначені такі аспекти її вивчення: 1) інформаційно-комунікативний (спілкування розглядається як вид особистісної комунікації, в ході якої здійснюється обмін інформацією); 2) інтеракційний (спілкування аналізується як взаємодія індивідів у процесі кооперації); 3) гносеологічний (людина розглядається як суб’єкт і об’єкт соціального пізнання); 4) аксіологічний (спілкування вивчається як обмін цінностями); 5) нормативний (виявляються місце й роль спілкування в процесі нормативного регулювання поведінки індивідів); 6) семіотичний (спілкування описується, з одного боку, як специфічна знакова система, а з другого боку – як посередник у функціонуванні різних знакових систем); 7) соціально-практичний (спілкування розглядається як обмін діяльністю, здібностями, уміннями й навичками) [4].

У різних визначеннях спілкування розглядається не тільки як “процес”, як “умова здійснення різних форм життєдіяльності людини”, як “засіб досягнення різних цілей і задоволення різних потреб”, але й як “самостійна комунікативна діяльність”. При цьому виділення певних аспектів спілкування залежить від вихідних теоретичних позицій авторів і конкретних дослідницьких завдань. Так, В. М. Соковнін трактує спілкування як складний і багатогранний процес, що виступає як: 1) взаємодія людей; 2) атрибут інших видів людської діяльності; 3) інформаційний процес; 4) ставлення людей один до одного; 5) взаємовплив людей; 6) взаємне переживання; 7) взаємне розуміння; 8) вид самостійної людської діяльності [10].

Опосередкованість людської діяльності спілкуванням має загальний характер. Це знайшло своє відбиття в принципі “єдності спілкування й діяльності”, що у вітчизняній психології є одним з основних і загально визнаних (Г. М. Андрєєва, М. С. Каган, Б. Ф. Ломов, В. М. Соковнін та ін.).

Не зупиняючись на обговоренні неоднозначності інтерпретації спілкування як самостійної категорії (Б. Ф. Ломів) або як діяльності (О. О. Леонтєв), підкреслимо тільки основне для даного розгляду положення – нерозривність зв'язку діяльності й спілкування.

Як відзначає Г. М. Андрєєва, характер цього зв'язку інтерпретується щонайменше потрійно: 1) як дві сторони соціального буття людини; 2) як сторона діяльності; 3) як вид діяльності. При цьому усередині третьої точки зору розрізняються два різновиди: у першому різновиді спілкування розуміють як комунікативну діяльність або діяльність спілкування, що виступає самостійно на певному етапі онтогенезу; у другому – спілкування в загальному плані розуміють як один із видів діяльності (мається на увазі насамперед мовна діяльність), і щодо неї виявляються всі елементи, властиві діяльності взагалі (потреби, мотиви, мета, дії, операції та ін.) [2].

Справедливо підкреслюючи важливість “найголовнішого – безсумнівного зв'язку між діяльністю й спілкуванням”, сама Г. М. Андрєєва пропонує “найбільш широке розуміння зв'язку спілкування й діяльності, коли спілкування розглядається і як сторона спільної діяльності (оскільки сама діяльність не тільки праця, але й спілкування у процесі праці), і як її своєрідний дериват” [2, с. 92]. Таке широке розуміння зв'язку спілкування й діяльності відповідає, на думку авторки, широкому розумінню самого спілкування “як найважливішої умови присвоєння індивідом досягнень історичного розвитку людства чи то на мікрорівні, у безпосередньому оточенні, чи то на макрорівні, у всій системі соціальних зв'язків” [2, с. 92–93].

Таким чином, всі наявні визначення спілкування, з погляду завдань нашого дослідження, можуть бути умовно поділені на два класи: 1) спілкування як самостійний вид людської діяльності; 2) спілкування як не діяльність (процес, засіб, умова здійснення інших людських діяльностей).

Розглянемо проблему спілкування в контексті категорії предметної діяльності. У вітчизняній психології широке розповсюдження й визнання одержало трактування спілкування як діяльності. Спілкування розглядається як один із “видів діяльності”, як “діяльність спілкування”, “комунікативна діяльність” тощо.

У цьому зв'язку на процеси спілкування дослідниками поширюються теоретичні схеми, що сформувалися при вивченні предметно-практичної діяльності або деяких інших її форм.

У результаті морфологічного аналізу діяльності М. С. Каган запропонував розрізняти такі види діяльності: перетворювальну, пізнавальну, ціннісно-орієнтаційну, комунікативну діяльність (спілкування) [4]. Своєрідність спілкування як особливого виду людської діяльності, за М.С. Каганом, полягає в наступному: “Спілкування – це *практична* діяльність, тому що

контакти між людьми припускають втілення переданої інформації в тій або іншій системі знаків, які її матеріалізують, об'єктивують, щоб передати реципієнтам” [4, с. 84]. При цьому акт спілкування відбувається тоді, “коли людина, що вступає в контакт з іншою людиною, бачить у ній собі подібну й собі рівну, тобто суб'єкта, і тому розраховує на *активний зворотний зв'язок*, на обмін інформацією, а не на одностороннє її відправлення або зняття її з об'єкта” [4, с. 82].

М.С. Каган справедливо стверджує, “що *діяльність* людини не слід зводити до її *предметної діяльності*, і тоді спілкування природно впишеться в різнобічні прояви людської діяльності” [4, с. 82].

Б. Г. Ананьєв розглядає спілкування поряд з працею й пізнанням як три основні види людської діяльності [1, с. 322]. Автор пише: “Пізнання й спілкування є ... основними формами діяльності індивідуальної людини із самого початку формування її особистості, за допомогою яких здійснюється соціальна детермінація багатьох сторін її психічного розвитку” [1, с. 171].

О. М. Леонт'єв вважає спілкування й працю двома основними видами людської діяльності. Він відзначає: “Спілкування ... з самого початку має характерну для людської діяльності структуру опосередкованого процесу, але в ранніх, зародкових своїх формах воно опосередковано не словом, а предметом” [6, с. 368].

М. І. Лісіна використовує поняття “спілкування” як синонім поняття “комунікативна діяльність” [7]. Аналізуючи спілкування з позицій категорії діяльності, В. М. Соковнін відзначає, що “комунікація є одним з видів людської діяльності, що сприяє задоволенню матеріальних і духовних потреб людей” [10, с. 63].

І. О. Зимня аналізує і спілкування, і діяльність у контексті категорії взаємодії. При цьому спілкування визначається авторкою як “специфічна форма взаємодії людей у процесі реалізації їхньої суспільно-комунікативної діяльності” [3, с. 143]. У цьому визначенні важливими є такі моменти: 1) “взаємодія” виступає як загальна категорія, в межах якої визначаються такі, більш часткові категорії, як “діяльність” і “спілкування”; 2) суспільно-комунікативна діяльність трактується як форма соціального буття людини; 3) реалізація суспільно-комунікативної діяльності може здійснюватися різними засобами (вербальними, кінетичними, образотворчими, символічними та ін.); 4) вербальне спілкування є основною формою соціальної взаємодії людей у процесі реалізації їхньої суспільно-комунікативної діяльності; 5) вербальне спілкування реалізується мовною діяльністю партнерів по спілкуванню; 6) у безпосередньо усному спілкуванні мовна діяльність реалізується у формах говоріння й слухання; 7) в опосередкованому письмовому спілкуванні мовна діяльність реалізується у формах читання й листування. При цьому автор визначає мовну діяльність як “активний, цілеспрямований, опосередкований мовою засіб (спосіб) взаємодії людей з метою обміну інформацією. Мовна діяльність може бути “вплетена” в інші

форми діяльності людини, але вона може бути й самотійною діяльністю з метою задоволення тієї або іншої потреби” [3, с. 146–147].

О. О. Леонт'єв визначає діяльність спілкування як “цілеспрямовані й мотивовані процеси, які забезпечують взаємодію людей у колективній діяльності, які реалізують суспільні й особистісні, психологічні відносини й специфічні засоби, що використовують насамперед мову” [5, с. 124].

Характеризуючи істотні ознаки діяльності спілкування, О. О. Леонт'єв відзначає, що характерними рисами спілкування як діяльності є, по-перше, його *інтенціональність* як наявність специфічної мети, самотійної або підпорядкованої іншим цілям; наявність специфічного мотиву; по-друге, його *результативність* як міра збігу досягнутого результату з наміченою метою; по-третє, *нормативність*, що виражається насамперед у факті обов'язкового соціального контролю за протіканням і результатами акту спілкування.

Аналізуючи генезис діяльності спілкування, О. О. Леонт'єв відзначає, що вона виникає як самотійна діяльність на відносно пізньому етапі історичного розвитку спілкування, а саме тоді, коли стає можливим здійснення мовної дії, не обов'язково “вплетеної” у взаємодію, і не безпосередньо колективного спілкування.

Згідно з О. О. Леонт'євим про діяльність спілкування стосовно до мовного спілкування доцільно говорити, коли ми стикаємося з мовними діями, що мають самотійну мету (підпорядковану загальній меті діяльності) і самотійну мотивацію, що не збігається з домінуючою мотивацією немовної діяльності. Автор підкреслює, що мовна діяльність є спеціалізованим вживанням мовлення для спілкування, окремим випадком діяльності спілкування.

В. М. Соковнін також відзначає: “З позицій теорії діяльності ... необхідно розглядати не тільки мовну комунікацію, але й усе людське спілкування. Спілкування постає як один із найбільш динамічних суспільних процесів і має іманентно-діяльнісний характер. Мовна діяльність, як реалізована система цілеспрямованих мовних дій, є найважливішою структурною частиною комунікативної діяльності” [10, с. 64].

О. О. Леонт'єв виділяє таку систему критеріїв, за якими відбувається класифікація видів діяльності спілкування: 1) орієнтованість діяльності спілкування; 2) психологічна динаміка діяльності спілкування; 3) семіотична спеціалізація діяльності спілкування; 4) ступінь опосередкованості діяльності спілкування. За критерієм орієнтованості автор розрізняє соціально-орієнтоване й особистісно-орієнтоване спілкування [5, с. 121–132].

За критерієм психологічної динаміки спілкування автор виділяє можливі зміни в партнера по спілкуванню в когнітивній, ціннісно-мотиваційній, процесуально-діяльнісній сферах.

За критерієм семіотичної спеціалізації спілкування розрізняються матеріальне, значеннєве й знакове спілкування. При цьому усередині

знакового спілкування розрізняється мовне (вербальне) і немовне (невербальне) спілкування.

За критерієм ступеня опосередкованості спілкування автором виокремлюються різні види соціальних “дистанцій”, що відділяють комунікатора від реципієнта. Перші два критерії характеризують домовне орієнтування й планування спілкування, а останні два – процеси спілкування й використовувані в цьому процесі засоби.

Спираючись на концепцію діяльності О. М. Леонтєва і його підхід до спілкування як діяльності, М. І. Лісіна визначила такі основні структурні компоненти комунікативної діяльності: 1) предмет спілкування – це інша людина, партнер по спілкуванню як суб’єкт; 2) потреба в спілкуванні, яка міститься в прагненні людини до пізнання й оцінки інших людей, а через них і з їхньою допомогою – до самопізнання, до самооцінки; 3) комунікативні мотиви – це те, заради чого реалізується спілкування; 4) дії спілкування – це одиниці комунікативної діяльності, цілісний акт, адресований іншій людині; 5) завдання спілкування – це та мета, на досягнення якої в конкретній комунікативній ситуації спрямовані різноманітні дії в процесі спілкування; 6) засоби спілкування – це ті операції, за допомогою яких виконуються дії спілкування; 7) продукт спілкування – це утворення матеріального й духовного характеру, що постають як результат спілкування [7].

Процес комунікативної діяльності будується як “система сполучених актів”. Кожний такий “сполучений акт” – це взаємодія двох суб’єктів, двох наділених здатностями до ініціативного спілкування людей. На думку Б. Ф. Ломова, у цьому проявляється діалогічність комунікативної діяльності, а діалог може розглядатися як спосіб організації “сполучених актів”. Таким чином, діалог – це реальна одиниця комунікативної діяльності. У свою чергу, елементарними одиницями діалогу є дії висловлення й слухання [8, с. 249].

Однак у практиці комунікативної діяльності особистість відіграє роль не просто суб’єкта спілкування, але й суб’єкта-організатора комунікативної діяльності іншого суб’єкта. Таким суб’єктом може стати окрема особистість, мала група або велика група. Спілкування особистості як суб’єкта-організатора з іншою людиною визначається як міжособистісний рівень комунікативної діяльності, а спілкування з малою групою – як індивідуально-груповий рівень комунікативної діяльності, спілкування з великою групою – як індивідуально-масовий рівень комунікативної діяльності. У єдності цих трьох рівнів і розгортається комунікативна діяльність особистості. Ця єдність забезпечується тим, що всі рівні комунікативної взаємодії ґрунтуються на єдиному особистісно-діяльнісному організаційно-методологічному підході до соціальної практики особистості.

Діяльнісний підхід стосовно комунікативної технології означає насамперед трактування її процесів як організацію й керування формуванням системи соціальних позицій, поглядів, оцінок тощо. Це досягається в трьох основних комунікативних формах: а) монологічній, де переважають комунікативні дії висловлення особистості як суб’єкта – організатора дій

слухання інших суб'єктів – учасників спілкування; б) діалогічній, в якій суб'єкти взаємодіють і взаємно активні, взаємно ініціативні; в) полілогічній, де організується багатобічне спілкування, що найчастіше має характер своєрідної боротьби за оволодіння комунікативною ініціативою й пов'язане з прагненням максимально ефективно її реалізації [8, с. 249].

Комунікативна діяльність (діяльність спілкування) може бути також розглянута як процес послідовного розгортання дій, кожна з яких спрямована на вирішення конкретного завдання й може бути реалізована як деякий “крок” у напрямку до кінцевої мети спілкування. Тому комунікативна діяльність як процес являє собою систему елементарних актів.

На думку В. М. Соковніна, процес спілкування як діяльності має таку структуру: 1) програмування мети спілкування й шляхів її досягнення; 2) вербальну й невербальну комунікацію, що виконує програму; 3) контроль над протіканням власної комунікативної поведінки; 4) корекцію власної комунікативної поведінки; 5) контроль за комунікативними вчинками інших осіб, що беруть участь у даному акті спілкування; 6) звірення результатів акту комунікації з програмою; 7) корегування програми для подальших комунікативних актів [10, с. 63].

Процес комунікативної діяльності може бути поданий також у вигляді наступного ланцюга взаємозалежних комунікативних дій: 1) вхід суб'єкта спілкування в комунікативну ситуацію; 2) оцінка суб'єктом спілкування характеру комунікативної ситуації (сприятлива, несприятлива тощо); 3) орієнтація в комунікативній ситуації; 4) вибір іншого суб'єкта як партнера для можливої взаємодії; 5) постановка комунікативного завдання, виходячи з особливостей ситуації спілкування; 6) підхід до суб'єкта взаємодії; 7) підлаштування до суб'єкта-партнера по взаємодії; 8) привернення суб'єктом-ініціатором уваги суб'єкта-партнера; 9) оцінка емоційно-психологічного стану суб'єкта-партнера й виявлення ступеня його готовності до вступу у взаємодію; 10) налаштування суб'єкта-ініціатора на емоційно-психологічний стан суб'єкта-партнера; 11) вирівнювання емоційно-психологічних станів суб'єктів спілкування, формування загального емоційного стану спілкування; 12) комунікативний вплив суб'єкта-ініціатора спілкування на суб'єкта-партнера; 13) оцінка суб'єктом-ініціатором реакції суб'єкта-партнера на вплив; 14) стимулювання “відповідного ходу” суб'єкта-партнера; 15) “відповідний хід” суб'єкта-партнера по спілкуванню. З ланцюга названих вище комунікативних дій і організується акт діяльності спілкування [11].

Варто підкреслити, що для виникнення акту спілкування потрібна ініціатива. Суб'єкт спілкування, що бере цю ініціативу на себе, називається “суб'єкт-ініціатор”, а суб'єкт, що цю ініціативу приймає, визначається як “суб'єкт-партнер”. Отже, кожний акт визначається: а) суб'єктом – ініціатором спілкування; б) суб'єктом, якому адресована ініціатива; в) нормами, за якими організується спілкування; г) цілями, які переслідують учасники спілкування; д) ситуацією, в якій відбувається взаємодія.

**Висновки.** Таким чином, людське спілкування в межах діяльнісного підходу трактується як самостійний вид людської діяльності. У цьому зв'язку на процеси спілкування можуть поширюватися теоретичні схеми, які вже сформувалися при вивченні різних форм предметно-практичної діяльності. Формою комунікативної діяльності є мовна комунікація. Мовна комунікативна діяльність характеризується інтенціональністю, результативністю, нормативністю. Основними структурними компонентами мовної комунікативної діяльності є: предмет спілкування, потреба в спілкуванні, комунікативні мотиви, дії спілкування, завдання спілкування, засоби спілкування, продукт спілкування. При цьому мовна комунікативна діяльність будується як система “сполучених актів”, в якій необхідно розрізняти позиції суб'єкта-ініціатора й суб'єкта-партнера. Комунікативна технологія в мовній комунікативній діяльності реалізується в монологічній, діалогічній і полілогічній формах.

### *Література*

1. Ананьев Б. Г. Человек как предмет познания / Б. Г. Ананьев. – М. : Высшая школа, 1969. – 384 с.
  2. Андреева Г. М. Социальная психология : учебник / Г. М. Андреева. – [2-е изд., доп. и перераб.]. – Москва : Изд-во МГУ, 1988. – 432 с.
  3. Зимняя И. А. Психологические аспекты организации устного пропагандистского общения и формирование социалистической личности / И. А. Зимняя // Прикладные проблемы социальной психологии. – М. : Наука, 1983. – С. 146–147.
  4. Каган М. С. Мир общения : Проблема межсубъектных отношений / М. С. Каган. – М. : Политиздат, 1988. – 319 с.
  5. Леонтьев А. А. Деятельность и общение / А. А. Леонтьев // Вопросы психологии. – 1979. – № 1. – С. 121–132.
  6. Леонтьев А. Н. Проблемы развития психики / А. Н. Леонтьев. – [4-е изд.]. – М. : Изд-во МГУ, 1981. – 584 с.
  7. Лисина М. И. Генезис форм общения у детей / М. И. Лисина // Принцип развития в психологии. – М. : Наука, 1978. – С. 268–294.
  8. Ломов Б. Ф. Общение как проблема общей психологии / Б. Ф. Ломов // Методологические проблемы социальной психологии. – М. : Наука, 1975. – С. 124–135.
  9. Парыгин Б. Д. Основы социально-психологической теории / Б. Д. Парыгин. – М. : Мысль, 1971. – 352 с.
  10. Соковнин В. М. О природе человеческого общения: опыт философского анализа / В. М. Соковнин. – [Изд. 2-е, испр. и доп.]. – Фрунзе : Мектеп, 1974. – 146 с.
  11. Станкин М. И. Психология общения : курс лекций / М. И. Станкин. – М. : Московский психолого-социальный институт ; Воронеж : Издательство НПО “МОДЭК”, 2000. – 304 с.
- Отримано 01.02.2012

### *Summary*

*Nikolaienko Sergii, Nikolaienko Svitlana. The problem of communication as activity.*

*In this paper we consider communication as a separate species of human activity. At the same time we analyzed the essential characteristics, structural components, the technology of voice communication activities.*

**Keywords:** *activities: communication, communicative activities, communicative language activities.*